

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

φεστιβάλ Πριμαρόλια 2021

x

25 Σεπτεμβρίου - 3 Οκτωβρίου

Primarolia festival 2021

September 25 - October 3

Η έκθεση σύγχρονης τέχνης **Μια βελονιά στην ώρα της** πραγματοποιήθηκε στο Αίγιο, στο πλαίσιο του 3ου Φεστιβάλ Πριμαρόλια Δίκτυα, 25 Σεπτεμβρίου - 3 Οκτωβρίου 2021, στον πρώην κήπο της Χαρτοποιίας Αιγίου (πλατεία Ψαρών, Αίγιο).

Ευγενική παραχώρηση χώρου: Δήμος Αιγιαλείας, ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.
Διοργάνωση: Οργανισμός Πριμαρόλια, Δήμος Αιγιαλείας, ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.
Σύλληψη ιδέας φεστιβάλ και έκθεσης: Οργανισμός Πριμαρόλια ©

Συν-επιμέλεια έκθεσης: Νάνσυ Χαριτωνίδου και Βασίλης Ψαρράς
Μετάφραση και γλωσσική επιμέλεια κειμένων: Νάντια Γεωργίου
Σχεδιασμός καταλόγου: Δημήτρης Κωστόπουλος / voxpop design studio
Επιμέλεια καταλόγου: Βασίλης Ψαρράς, Νάνσυ Χαριτωνίδου
Επίσημη ιστοσελίδα οργανισμού: www.primarolia.com
Facebook: www.facebook.com/primarolia
Επίσημα hashtags: #primaroliafestival2021 #primaroliaartists #astitchintimesavesnine_exhibition

Αιγίδα και Υποστήριξη: Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας

Σε συνεργασία με το: Athens Digital Arts Festival (ADAF)

Ακαδημαϊκή Αιγίδα: Τμήμα Παραστατικών και Ψηφιακών Τεχνών, Σχολή Καλών Τεχνών, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Χορηγός Επικοινωνίας: EPT

The exhibition **A stitch in time saves nine** took place in Aigio as part of the 3rd Primarolia Festival entitled **Networks**, 25 Sept - 3 Oct 2021, at the former garden of the Old Paper Factory in Aigio.

Exhibition exterior space kindly provided by: Municipality of Aigialeia, DH.K.EPA.
Institutional Partners: Primarolia organisation, Municipality of Aigialeia, DH.K.EPA.
Concept - Copyright: Primarolia organisation ©

Exhibition Curators: Nansy Charitonidou and Bill Psarras
Translation and Copy-Editing: Nadia Georgiou
Catalogue design: Dimitris Kostopoulos / voxpop design studio
Catalogue editing: Bill Psarras and Nansy Charitonidou
Official website: www.primarolia.com
Facebook: www.facebook.com/primarolia
Official hashtags: #primaroliafestival2021 #primaroliaartists #astitchintimesavesnine_exhibition

Under the Auspices - Supported by: Hellenic Republic, Ministry of Culture and Sports, Region of Western Greece

In collaboration with: Athens Digital Arts Festival

Academic Auspices: Department of Performing and Digital Arts, University of Peloponnese (logo)

Media Sponsor: ERT

Ευχαριστίες

Οι διοργανωτές του φεστιβάλ και της έκθεσης ευχαριστούν θερμά τους:

Δημήτριος Καλογερόπουλος

Δήμαρχος Αιγιαλείας

Μαρία Τσουκαλά

Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α.

Janis Jefferies

Επίτιμη Καθηγήτρια Εικ. Τεχνών, Goldsmiths Πανεπιστήμιο του Λονδίνου (Αγγλία)

Βασίλης Μπαλάσκας

Καλλιτέχνης, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Kingston University London (Αγγλία)

Susan Collins

Καλλιτέχνης, Καθηγήτρια - Διευθύντρια Slade UCL, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου (Αγγλία)

Ηλίας Χατζηχριστοδούλου

Διευθυντής Athens Digital Arts Festival

Νάντια Γεωργίου

Μεταφράστρια, Δρ. Πανεπιστημίου Surrey (Αγγλία)

Ρεγγίνα Αντωνοπούλου

Αρχιτέκτων ΕΜΠ

Μαρίνα Κοτζαμάνη

Αναπλ. Καθ. ΤΘΣ, Πρόεδρος ΤΠΨΤ, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Τα μέλη ΔΕΠ της Προσωρινής Συνέλευσης του τμήματος ΤΠΨΤ

τους προσκεκλημένους καλλιτέχνες (με αλφαβητική σειρά)

Μαρία Βαρελά,

Μυρτώ Ξανθοπούλου,

Γιάννη Παππά

Acknowledgements

Primarolia organisation and curators would like to thank deeply the following people:

Dimitris Kalogeropoulos

Mayor of Aigialeia

Maria Tsoukala

Head of DH.K.EPA.

Janis Jefferies

Emeritus Professor of Visual Arts, Goldsmiths University of London (UK)

Bill Balaskas

Artist, Associate Professor Kingston University London

Susan Collins

Artist, Professor, Director Slade UCL, University of London

Ilias Chatzichristodoulou

Founder of Athens Digital Arts Festival

Nadia Georgiou

Translator, Dr. of University of Surrey (UK)

Regina Antonopoulou

Architect NTUA

Marina Kotzamani

Associate Prof. Dept. of Theatre Studies, Head of Dept. of Performing and Digital Arts, University of Peloponnese

Faculty members of the statutory academic meeting of Dept. of PDA

Invited artists (in alphabetical order):

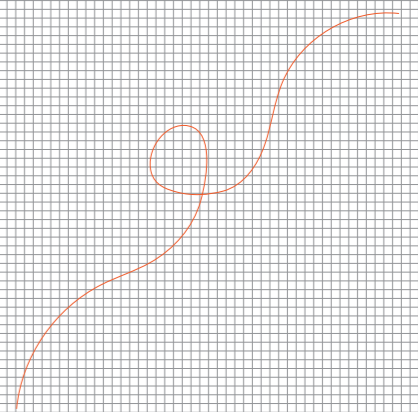
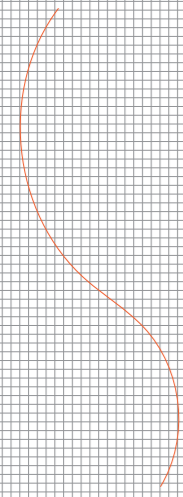
Maria Varela,

Myrto Xanthopoulou,

Yiannis Pappas

προσκεκλημένοι συγγραφείς

invited authors

& επιμελητικά κείμενα

& curatorial texts

Δίκτυα νημάτων

Τζάνις Τζέφρις

Καλλιτέχνης, Επιμελήτρια, Ομότιμη Καθηγήτρια Εικαστικών Τεχνών, Goldsmiths Πανεπιστήμιο του Λονδίνου

Η κλωστή – μεριάς τόσο κοινή μα απαραίτητη – συνδέεται συχνά με μύθους και μεταφορές. Η ντελικάτη φύση της μας υπενθυμίζει την ευάλωτη πλευρά της ανθρωπίνης ύπαρξης, όπου η ζωή κρέμεται από μία κλωστή. Τα σχόλια αυτών που κόβουν και ράβουν και τα μυστικά όσων ράβουν τα χείλη τους, τα ξηλωμένα γαλόνια όσων κινούν τα νήματα και τα ράμματα για τη γούνα τους, βρίσκουν εν τέλει την άκρη του νήματος μέσα από ψεύτικους ιστούς. Η γλώσσα και η παραγωγή υφασμάτων μοιράζονται κοινά χαρακτηριστικά. Τα υφάσματα αποτελούν μια από τις αρχαιότερες μορφές επικοινωνίες, καθώς τα υφάσματα χρησιμοποιούνταν σε εορτασμούς και τελετουργικά δημιουργώντας παραδοσιακές εικόνες κοινωνικής επαφής. Η παραγωγή υφασμάτων αποτελεί επίσης μία από τις παλαιότερες τεχνολογίες στον κόσμο, με αρχή τα 20,000 π.Χ. Στον 20ο αιώνα, η καινοτομία συνεχίζεται.

Το ύφασμα έχει την ιδιότητα να μεταδίδει νοήματα μέσα από τα μηνύματά του σε κάθε του υλική ή ηλεκτρονική μορφή, συνδέοντας πολιτισμικές πρακτικές και δίκτυα επικοινωνίας, όπως και αυτή η τρίτη έκδοση του Φεστιβάλ Πριμαρόλια 2021 και η έκθεση με τη θεματική 'Δίκτυα'.

Το ύφασμα και τα 'Δίκτυα' επίσης συνδέονται καθώς διαφορετικές οντότητες ράβονται δίπλα-δίπλα. Σύμφωνα με την ινδουιστική κοσμολογία, το 'σούτρα' ή κλωστή ενώνει τον υλικό κόσμο με τον άυλο. Στις θεωρίες του ανθρωπολόγου Τιμ Ινγκολντ, η κλωστή ή το νήμα φέρνει στο νήμα τη γραμμικότητα της σκέψης και της πράξης που σχετίζονται με τη συγκέντρωση διασυνδεδεμένων στοιχείων¹. Καθότι ευλύγιστη, η κλωστή καταφέρνει να ενώσει πολύπλοκες δομές κυριολεκτικά αλλά και μεταφορικά. Ξετυλίγουμε το νήμα που μας βοηθά να ξεφύγουμε απ' το λαβύρινθο ή χάνουμε το νήμα της σκέψης μας σε μια συζήτηση. Η ιδιότητα αυτή της κλωστής να ενώνει δομές αλλά και να τις δημιουργεί διασταυρώνοντας νήματα στον αργαλειό την έβαλε στο επίκεντρο πολλών μύθων προέλευσης, αλλά και στο επίκεντρο σύγχρονων, εννοιολογικών εκφράσεων, όπως στο τρίτο Φεστιβάλ Πριμαρόλια με θέμα 'Δίκτυα'.

Ο Πλάτωνας παρουσιάζει τους πλανήτες να περιστρέφονται γύρω απ' το αδράχι της θεάς Ανάγκης, ενώ οι κόρες της, οι τρεις Μοίρες Κλωθώ, Λάχεσις και Άτροπος, κάθονται δίπλα της συμμετέχοντας στη μουσική των σφαιρών καθώς γνέθουν, μετράνε το νήμα της κάθε ανθρωπίνης ζωής και το κόβουν². Ως και η σύγχρονη αστροφυσική ανέπτυξε τη Θεωρία Χορδών, για να ερμηνεύσει την έννοια «του χωροχρόνου που δημιουργήθηκε από παλλόμενες χορδές»³.

Η δυνατότητα των υφασμάτων να επικοινωνούν πέρα από το κείμενο, όμως, απαθανάτιστηκε μέσω των μυθολογικών υφαντριών – της Αράχνης, της Πηνελόπης, της Φιλομήλας και της Αριάδνης – κερδίζοντας μια θέση και στη δική μου φαντασία. Η Αράχνη έχει ιδιαίτερη σημασία για μας διότι είναι μία από τις πρώτες ηρωίδες της ύφανσης/δικτύωσης που δεν είναι θεά ή βασίλισσα. Οι ιστοί της γοητεύουν, όπως και η ενθουσιώδης της ενέργεια, πεισματική και ξέφρενη, που διαταράσσει τις δυνάμεις της λογικής και του νόμου. Εξίσου και οι μεταφορές του Παγκόσμιου Ιστού, οι χωρικές του δυνατότητες να μετακινεί πέρα από κάθε είδους σύνορα και περιορισμούς 'ορθής' συμπεριφοράς.

Η πλειοψηφία αυτών των διαδικτυακών μύθων, και ειδικά η Παλαιά Διαθήκη, αποκαλύπτουν μια ιδιαίτερος εκλεπτυσμένη αίσθηση διαφορετικών τοπολογιών ιστών και δικτύων. Ήδη στην Ανατολή κατά την αρχαιότητα δεν υπήρχε ένα δίκτυο ή ένας ιστός αλλά πολλαπλά υφαντά αντικείμενα διαρθρωμένα ως κόμποι και κόμβοι σε διαφορετικούς χωρικούς σχηματισμούς.

Από την Αράχνη προκύπτει ένας σύνδεσμος με τα υφάσματα που δρα ως μεταφορά για την σύγχρονη κοινωνία και πολιτική. Ακολουθώντας ένα διαπλεκόμενο δίκτυο κλωστών καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, μας αποκαλύπτεται το εξής παράδοξο: τα υφάσματα αποτελούν θεμέλιο της βιομηχανοποίησης μέσω της καταστροφής των ντόπιων βιοτεχνιών υφασμάτων στην Αγγλία, λόγω της βρετανικής αποικιοκρατίας, αλλά και μέσα από τα διασυνδεδεμένα ταξίδια των Πριμαρολίων σε ευρωπαϊκά λιμάνια που έχουν τη δυνατότητα να υφάνουν διαφορετικές ιστορίες εμπορίου ή να τις αποσχίσουν.

Ο Νομπελίστας επιστήμονας Τσαρλς Σέρινγκτον αποκαλούσε το μυαλό «έναν μαγεμένο αργαλειό όπου εκατομμύρια ταχύτατες σάιτες υφαίνουν ένα σχέδιο που χάνεται, ένα σχέδιο πάντοτε σημαντικό αλλά ποτέ μόνιμο»⁴. Αυτές οι μεταφορές που τοποθετούν τα υφάσματα στον ιστό της τεχνολογικής νομιμότητας αποτελούν τεκμήριο μιας αλλαγής ως προς τις αντιλήψεις και τις συμπεριφορές απέναντι στα υφάσματα, όχι μόνο στο πλαίσιο της σύγχρονης τέχνης αλλά και μέσα στο λαβύρινθο του από τι αποτελείται ο «φθαρμένος» κόσμος μας γενικότερα⁵.

Το «σχόλιο» του Σέρινγκτον κάνει νύξη στο αμφιλεγόμενο φαινόμενο της 'ανάδειξης', που είναι η ιδιότητα των αλληλεπιδρώντων αντικειμένων να αποκτούν χαρακτηριστικά και μορφές πέρα από εκείνες που μπορούν να αποδοθούν στο σύνολο των μεμονωμένων συστατικών τους, όπως επισημαίνει και ο Ίνγκολντ. Όπως οι χειρονομίες της υφάντριας στον

αργαλειό, που επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά, δημιουργούν την πολύπλοκη δομή του υφάσματος, έτσι ακολουθώντας τον μίτο της Αριάδνης συμβολίζει ένα μονοπάτι μέσα στη ζωή, που είναι ένα μέρος γεμάτο σύγχυση και περιπλανήσεις, όμως επίσης και ένα δίκτυο από συνδέσμους και διαπροσωπικές σχέσεις.

Η Αριάδνη είναι μια ισχυρή φιγούρα, ανάλογη με τις Μοίρες που γνέθουν το ανθρώπινο πεπρωμένο, και ο μίτος με το νήμα της σκιαγραφεί το μονοπάτι που ακολουθούμε και εφευρίσκει τη δομή που αναπτύσσεται γύρω του.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- ean Chevalier and Alain Gheerbrant, The Penguin Dictionary of Symbols, tr. John Buchanan-Brown, London: Penguin Books, 1992, p. 991.
- Plato's Republic, ed. and tr. I.A. Richards, Cambridge: C.U.P., pp.191-2.
- Carolin Crawford. "Braneworlds", London Review of Books, 19 May, 2005, p.33.
- McCormack, John, "Unweaving Complexity", Craft, the magazine of Craft Australia, Vol. 32, No. 241, 2001, p. 19.
- Ingold, Tim, 'Footprints through the Weather-World' Journal of the Royal Anthropological Institute, 16 (1), 2010, pp. 121-139.

Threading Networks

Janis Jefferies

Artist, Curator, Writer, Emeritus Professor of Visual Arts, Goldsmiths University of London

Thread - at once commonplace and indispensable - attracts a wide array of myth and metaphor. Its flimsiness suggests the precariousness of human existence where life can hang by a thread. We spin a year, string words together, follow a thread or tie up loose ends, fabricate or embroider a tale and dismiss something as a tissue of lies. Language and textile production have something in common. Textile is one of the oldest forms of communication, used to celebrate and mark rites of passage providing traditional images of social connection. It is also one of the oldest technologies in the world, dating from about 20,000 BC. In the 21st century innovation continues.

Textile has the ability to impart meaning through its messages in all its material or electronic form across cultural practices and communication networks as in this 3rd edition of the Primarolia Festival 2021, and the exhibition theme of Networks.

Textile and 'Networks', are also connected through stitching disparate entities together, so in Hindu cosmology a sutra or thread links the material and spiritual realms, and in the anthropologist's Tim Ingold's world, a thread invokes the linearisation of thought and practice associated with an assembly of interconnected elements¹. Because it is pliable, thread can trace complex structures both literally and metaphorically. One may thread one's way through a labyrinth or through a series of conflicting arguments. Its ability both to trace structures and to create them by criss-crossing on the loom means that thread figures in many myths of origin and in contemporary, conceptual expressions as in Primarolia's 3rd Festival, Networks.

Plato presents a vision of the planets rotating around the spindle of the goddess Necessity while her daughters, the three Fates, sit alongside joining in the music of the spheres as they spin, measuring out the thread of individual human lives², and even modern astrophysics has developed string theory to explain the concept "of a space-time knitted out of vibrating strings"³.

However, textiles' power to communicate beyond text is immortalised in the mythological spinners - Arachne, Penelope, Philomela and Ariadne - holding a place in my imaginary. Arachne is important to us because she is one of the first heroines of weaving/networking who is not a god or a king. There is a fascination for her spider webs, her spirited running around of willful abandon, disrupting the forces of logic and law, as much as for the metaphors of the World Wide Web, its spatial capacities for moving across borders of all kinds and restrictions of 'proper' behavior.

Most of these network myths and particularly the Old Testament show a highly refined sense of the different topologies of webs and nets. Already in the ancient Orient there is no such thing as 'one net' or 'one network' but a multitude of textile objects as knots and nodes in spatial relations.

From Arachne a link to textiles can be made which act as a metaphor for society and politics in contemporary times. Following an entwined network of threads through history, paradoxically we can view how textiles are at the foundation of industrialisation, whether in British colonial destruction of local textile industries but also through the interconnected Primarolia journeys across European ports that have had both the ability to weave together their stories of trade, or tear them apart.

The Nobel Winning scientist, Charles Sherrington called the mind "an enchanted loom where millions of flashing shuttles,

weave a dissolving pattern, always a meaningful pattern though never an abiding one”⁴. These metaphors, drawing textile into the fabric of technological legitimacy, are evidence of a change in perception and attitude to textile, not just in the context of contemporary art, but in the labyrinth of what constitutes our “weathered” world more generally⁵.

Sherrington’s “remark” hints at the contentious phenomenon of ‘emergence’ - the property of interacting things to acquire characteristics and form beyond those directly attributable to the sum of individual components, as Ingold also points out. Just as the weaver’s actions at the loom, repeated over and over, give rise to the complex structure of the fabric, so following Ariadne’s thread symbolises a path through life, a confusing place of interminable wandering, but also a network of connecting ties and interpersonal relationships.

Ariadne is a potent figure, comparable to the Fates spinning human destiny, and her ball of thread outlines the path we follow and devises the structure which grows up around it.

BIBLIOGRAPHY

1. Jean Chevalier and Alain Gheerbrant, *The Penguin Dictionary of Symbols*, tr. John Buchanan-Brown, London: Penguin Books, 1992, p. 991.
2. Plato’s Republic, ed. and tr. I.A. Richards, Cambridge: C.U.P., pp.191-2.
3. Carolin Crawford, “Braneworlds”, *London Review of Books*, 19 May, 2005, p.33.
4. McCormack, John, “Unweaving Complexity”, *Craft*, the magazine of Craft Australia, Vol. 32, No. 241, 2001, p. 19.
5. Ingold, Tim, ‘Footprints through the Weather-World’ *Journal of the Royal Anthropological Institute*, 16 (1), 2010. pp. 121-139.

Οι βελονιές της συνεργασίας

Βασίλης Μπαλάσκας

Καλλιτέχνης και θεωρητικός της τέχνης, Αναπληρωτής Καθηγητής και Διευθυντής Έρευνας, Επιχειρηματικότητα και Καινοτομίας, Σχολή Τεχνών και Αρχιτεκτονικής, Kingston, Πανεπιστήμιο του Λονδίνου.

Τι θα γινόταν αν βλέπαμε την έξαρση του ιού Covid-19 ως μία «έγκαιρη βελονιά»; Σε αυτή την περίπτωση, ποιές θα ήταν οι άλλες εννιά βελονιές που προλήφθηκαν; Φυσικά, δεν αναφέρομαι εδώ στις ολέθριες ανθρώπινες απώλειες και τον πόνο που προκλήθηκαν λόγω της πανδημίας ανά τον κόσμο τους τελευταίους 20 μήνες. Αντίθετα, αναρωτιέμαι: τι μάθαμε απ’ αυτή τη σκοτεινή περίοδο - απ’ αυτή τη βίαιη τομή στην ιστορία - ειδικά ως επαγγελματίες στο χώρο του πολιτισμού; Όταν έλαβα την πρόσκληση να είμαι ανάμεσα στους καλλιτέχνες που θα εξέθεταν στη δεύτερη έκδοση του Φεστιβάλ Πριμαρόλια στις αρχές του 2020, εικάζαμε από κοινού με τους διοργανωτές ότι θα είχα την ευκαιρία να επισκεφτώ το Αίγιο, να περάσω χρόνο ερευνώντας την ιστορία της πόλης και της γύρω περιοχής, να δημιουργήσω καινούργια τοποειδικά έργα και να είμαι παρών στην έναρξη της έκθεσης. Αντ’ αυτού, όλες αυτές οι «κανονικές» δραστηριότητες που αναμέναμε κατέληξαν να γίνουν εξ’ αποστάσεως, μέσω του πιο μη-οργανικού δικτύου στον πλανήτη. Το αποτέλεσμα ήταν η εγκατάσταση με τίτλο Παγίδευση, η οποία ικανοποίησε όλες μου τις προσδοκίες—σε μεγάλο βαθμό χάρη στην εξαιρετική ανθεκτικότητα της ομάδας που διοργάνωσε το Φεστιβάλ. Μερικούς μήνες πριν από την έναρξη της έκθεσης, ξεκίνησα να συνεργάζομαι διαδικτυακά με μια ομάδα ακτιβιστών κατά του ρατσισμού στο Λος Άντζελες, τους Stop LAPD Spying Coalition (Συμμαχία για την παύση της αστυνομικής παρακολούθησης της Αστυνομίας του Λος Άντζελες). Οι συζητήσεις μας καθ’ όλη τη διάρκεια της χρονιάς οδήγησαν στη δημιουργία μιας νέας δημόσιας καλλιτεχνικής εγκατάστασης που παρουσιάστηκε στην Αθήνα τον Ιούνιο του 2021 - χάρη στη γενναιοδωρία και την εμπιστοσύνη της ομάδας και, ξανά, στην ανθεκτικότητα της ομάδας παραγωγής ενός πολιτισμικού οργανισμού (Στέγη Ιδρύματος Ωνάση).

Τα δίκτυα που περιέγραφα παραπάνω αναπτύχθηκαν μέσα από αμέτρητα ιμείλ που αποτελούνταν από κείμενα, λέξεις, γράμματα και σύμβολα - σημαίνοντα «τυπωμένα» στην ψηφιακή επιφάνεια της οθόνης. Παράλληλα, αυτή η επικοινωνία συμπληρώθηκε με πολλές βιντεοκλήσεις που έλαβαν χώρα σε διάφορες ψηφιακές πλατφόρμες. Τα αποτελέσματά τους όμως βιώθηκαν κυρίως σε φυσικούς χώρους, αν και ο (συν-)δημιουργός τους δεν μπορούσε να παρευρεθεί σε κανένα στάδιο της πραγματοποιήσής τους. Ας σημειωθεί ότι αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που βιώσαμε μια επιτακτική μεταβολή από τον φυσικό στον ψηφιακό χώρο. Στην πραγματικότητα, έπειτα από την παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008, είδαμε τον ταχύ πολλαπλασιασμό των διαδικτυακών πρωτοβουλιών και δομών, εντός και εκτός των υπάρχοντων πολιτιστικών ιδρυμάτων, οι οποίες χρησιμοποίησαν νέα δίκτυα επικοινωνίας για να στηρίξουν την τέχνη εν μέσω δεινών κοινωνικο-οικονομικών και πολιτικών συνθηκών¹. Παρ’ όλα αυτά, ο Covid-19 αποτελεί ένα ιδιαίτερο υπερ-φαινόμενο—ίσως το πρώτο του είδους του στην ανθρώπινη ιστορία. Διεισδύοντας κατευθείαν σε όλους τους τομείς καθώς και σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας, η πανδημία μας ώθησε να επαναπροσδιορίσουμε την έννοια του «δικτύου». Πέρα από τις τεχνολογικές θεωρήσεις του όρου, ήρθαμε αντιμέτωποι με το βασικό γεγονός ότι ο ίδιος ο πλανήτης μας είναι ένα δίκτυο.

Αυτό το καθαρά υβριδικό, φυσικό και ψηφιακό δίκτυο αντιμετωπίζει αυτή τη στιγμή περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης και κινδύνους πέρα απ’ αυτούς της πανδημίας - από την κλιματική αλλαγή στη βίαιη μετατόπιση πληθυσμών και τις μεταναστευτικές κρίσεις που ακολουθούν ως την επανεμφανιζόμενη απειλή πυρηνικών συρράξεων και τη διάδοση «ψεύτικων νέων» και την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα τεχνολογικά δίκτυα συχνά έχουν τη δυνατότητα να λειτουργήσουν ως χρήσιμα εργαλεία διαχείρισης κρίσεων όταν προκύπτουν νέες προκλήσεις. Παράλληλα, μας δίνουν την ευκαιρία να σκεφτούμε και να δράσουμε πιο μακροπρόθεσμα, δημιουργώντας συνεργασίες που ίσως φαίνονταν απίθανες ή μη εφικτές ως και πριν από λίγα χρόνια ή ακόμα και μήνες. Αυτή είναι η στιγμή που η σημασία της βελονιάς ως η πράξη της συνένωσης δυο υφασμάτων (ή μιας πλεγής) μέσω του ραψίματος έρχεται στο επίκεντρο. Αυτή είναι η στιγμή όπου τα χαρακτηριστικά τα οποία τόσο συνάδελφοι και συνεργάτες επέδειξαν τους τελευταίους 20 μήνες, γίνονται τόσο θεμελιώδη - οι αρετές της ανθεκτικότητας, της γενναιοδωρίας και της εμπιστοσύνης. Τα δίκτυα που μας προσφέρονται μέσω των ψηφιακών μέσων έχουν τα όριά τους όσον αφορά το πόσο μπορούν να συνδράμουν στην ανάπτυξη της αυτενέργειάς μας ως επαγγελματίες στο χώρο του πολιτισμού, μέσα σ’ έναν ιδιαίτερα πολύπλοκο και αυξανόμενο αντιφατικό κόσμο. Μόνο μέσα από δίκτυα ανθεκτικά και γενναιοδωρα, δίκτυα εμπιστοσύνης, μπορούμε να ελπίσουμε ότι το μάθημα της μεγαλύτερης κρίσης της γενιάς μας θα γίνει καταλύτης αλλαγής πέρα και πάνω από μια πηγή έμπνευσης για τη δημιουργία καινούργιας τέχνης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Bill Balaskas (2020), ‘Networked Media and the Rise of Alternative Institutions: Art and Collaboration After 2008’. In Carolina Rito and Bill Balaskas (eds.) *Institution as Praxis - New Curatorial Directions for Collaborative Research*, Berlin: Sternberg Press.

The stitch of collaboration

Bill Balaskas

Artist and theorist, Associate Professor & Director of Research, Business and Innovation, School of Art and Architecture, Kingston University London.

What if we thought of the outbreak of Covid-19 as a “stich in time”? Then, what would be the “other nine” stitches that it has saved? Of course, I am not referring here to the devastating human losses and pain inflicted by the pandemic around the world over the last 20 months. Rather, I am thinking: what have we learnt from this dark period - this violent incision in history - particularly as cultural practitioners? When I was invited to be one of the exhibiting artists in the second edition of Primarolia Festival in early 2020, our common assumption with the organisers was that I would have had the opportunity to visit Aigio, spend time researching the history of the town and the surrounding area, produce new works on site, and be present at the exhibition opening. Instead, all these “normally” expected activities ended up taking place remotely, through the foremost non-organic network of our planet. The resulting installation, titled ‘Entrapment’, fully met my expectations - not least, thanks to the extraordinary resilience of the Festival’s team. A couple of months before the exhibition’s opening, I also started collaborating online with a group of antiracism activists based in Los Angeles, the Stop LAPD Spying Coalition. Our exchanges over a year led to the creation of a new public art installation which was exhibited in Athens in June 2021 - not least, thanks to the generosity and trust of the group and, once again, the resilience of a cultural organisation’s production team (Stegi Cultural Centre of the Onassis Foundation).

The networks described above were nurtured through countless emails comprised of texts, words, letters, and symbols - signs “imprinted” on the virtual surface of the screen. At the same time, all such communications were complemented by numerous hours of video calls that took place on a variety of virtual platforms. Yet, their outcomes were predominantly experienced in physical spaces, even though their (co-) creator was not able to be present at any stage of their materialisation... Notably, this was not the first instance when an urgent shift from the physical to the virtual has been experienced. In fact, following the global financial crisis of 2008, we saw a rapid proliferation of online initiatives and structures, both within and outside existing cultural institutions, which employed new media networks to support art amid dire socioeconomic and political conditions¹. However, Covid-19 is a distinct hyper-phenomenon; perhaps, the first of its kind in human history. By permeating directly through all sectors as well as through all aspects of our lives, the pandemic has forced us to reconsider the very notion of (a) “network”. Beyond any technological understanding of the term, we have been confronted with the elemental fact that our planet is itself a network. This distinctly hybrid, physical and virtual network is today facing a variety of emergencies and dangers beyond that of pandemics - from climate change to the violent displacement of populations and ensuing migration crises; and from the revived threat of nuclear conflict to the spread of “fake news” and the undoing of human rights.

Technological networks are often able to function as successful tools of crisis management when new challenges arise. Yet, they can also enable us to think and act in a much more long-term manner by engaging in collaborations that might have seemed “unimaginable” or “unviable” just a few years or, even, months ago. This is the moment when the meaning of the verb “stich” as the act of “repairing something (a wound) by sewing” comes emphatically to the foreground. It is the moment when the qualities exhibited by so many colleagues and collaborators over the last 20 months become essential – the traits of resilience, generosity, and trust. The networks provided by digital media can only go that far on their own when it comes to growing our agency as cultural practitioners within a highly complex and increasingly contradictory world. It is only through resilient, generous, and trustful networks that we might hope for the lessons of the greatest crisis for a generation to become agents of change beyond and above becoming inspiration for the creation of new art.

BIBLIOGRAPHY

1. Bill Balaskas (2020), ‘Networked Media and the Rise of Alternative Institutions: Art and Collaboration After 2008’. In Carolina Rito and Bill Balaskas (eds.) Institution as Praxis – New Curatorial Directions for Collaborative Research, Berlin: Sternberg Press.

Πόλεις των πριμαρολίων: Κλωστές, λιμάνια και χειρονομίες από το μέλλον

Βασίλης Ψαρράς

Εικαστικός (Δρ.), Διδάσκων Τμήματος Παραστατικών και Ψηφιακών Τεχνών, Σχολή Καλών Τεχνών, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου

Τα ταξίδια, οι ιστορίες, οι ανθρώπινες σχέσεις, οι περιπλανήσεις, οι αφηγήσεις, οι σημαντικότερες αποφάσεις και επαναστάσεις συνδέονται και συνδέουν. Είναι υπερσύνδεσμοι νοήματος, κόμβοι πληροφορίας, τροχιές εμπειρίας, κόμποι συνοχής και πίστης: ανάμεσά τους μυριάδες συνδυασμοί νημάτων δημιουργούν το υφαντό της εξέλιξης. Η ετυμολογική σχέση μεταξύ κειμένου (text) και υφαντού (textile) προέρχεται από το λατινικό <texere> (υφαίνω, πλέκω) και αναδεικνύει μια βαθύτερη ραχοκοκαλιά αυτών των δύο αρχέγονων διαδικασιών: της ύφανσης και της γραφής. Ο Βρετανός ανθρωπολόγος Tim Ingold (2007, 69) μας υπενθυμίζει πως «*όπως η σάιτα του υφαντή κινείται μπρος-πίσω ξεδιπλώνοντας το υφάδι, έτσι και η πένα του συγγραφέα κινείται πάνω κάτω αφήνοντας ένα ίχνος μελανιού πίσω της*». Ο λόγος υφαιίνεται με ποικίλους τρόπους, αποκτά νόημα ως κείμενο. Ένα κείμενο-υφαντό νοήματος μέσα από λέξεις-κλωστές όπου το νήμα της σκέψης μας ξεδιπλώνεται και χωρικοποιείται. Η ίδια η επικοινωνία μπορεί να ιδωθεί ως ένα εν εξελίξει δυναμικό υφαντό όπου οι κατάλληλες λέξεις-νήματα κωδικοποιούνται και αποκωδικοποιούνται. Αδιαμφισβήτητα, η ύφανση και η κλωστή αποτελεί μια διαδικασία και μεταφορά με πολιτικές προεκτάσεις (βλ. επίσης Jefferies, 2017, 61-73). Ο Μανώλης Αναγνωστάκης αναδεικνύει την σημασία και το δυναμικό των λέξεων στον στίχο του «*σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις - να μην τις παίρνει ο άνεμος*» (2000, 159), αλλά πιθανώς οπτικοποιεί και ένα εν δυνάμει δίκτυο νημάτων/νημάτων μεταξύ των εντοπισμένων πια λέξεων.

Στην φετινή έκθεση τέχνης και φεστιβάλ, το <δίκτυο> αποτελεί μια αφητηρία δημιουργίας και ενεργοποίησης της μνήμης και του μέλλοντος. Οι λέξεις και τα νήματα αποτελούν δομικές μονάδες για ταξίδια, αφηγήσεις και ποικίλες επαναστάσεις. Οι ιστορίες και οι πράξεις υφαίνονται στον χώρο και την μνήμη. Ας σκεφτούμε για λίγο τα ευρωπαϊκά λιμάνια της σταφίδας. Η επικοινωνία, η κινητικότητα και η ανταλλαγή – στοιχεία του DNA της διαδικασίας των Πριμαρολίων – μπορούν να καθρεφτιστούν σε κάθε ένα από αυτά. Τα καράβια των πριμαρολίων γεφύρωσαν κόσμους διαπερνώντας ως κλωστές την βελόνα της ιστορικής στιγμής – κατά τον ίδιο τρόπο που και σήμερα ο οργανισμός Πριμαρόλια δικτυώνει και δικτυώνεται, υφαίνοντας μέσω σύγχρονης τέχνης και επιστήμης το τοπικό με το διεθνές. Πάτρα, Αίγιο, Λονδίνο, Άμστερνταμ, Μασσαλία, Τεργέστη, Αμβούργο, Οδησός: οι πόλεις των πριμαρολίων είναι πόλεις της ανταλλαγής, της εξωστρέφειας, του πολιτισμού, της πολυπολιτισμικότητας και των ιδεών.

[...] *Στην Ερσίλια, για να οριοθετήσουν τις σχέσεις που στηρίζουν την ζωή της πόλης, οι κάτοικοι τραβάνε κλωστές ανάμεσα στις γωνίες των σπιτιών, άσπρες ή μαύρες ή γκριζες ή ασπρόμαυρες ανάλογα αν δηλώνουν σχέσεις συγγένειας, συναλλαγής, εξουσίας, εκπροσώπησης. Όταν οι κλωστές γίνουν πολλές και δεν μπορεί κανείς να περάσει ανάμεσά τους, οι κάτοικοι φεύγουν, τα σπίτια ξεμοντάρονται· μένουν μονάχα οι κλωστές και τα στηρίγματα των κλωστών [...]*

Το πολυβραβευμένο έργο Αόρατες Πόλεις (1972) του Ιταλού δοκιμιογράφου Ίταλο Καλβίνο ανέδειξε την πολύπλευρη σημασία των πόλεων ως δίκτυα εμπειριών, φαντασίας και δομών κατανόησης επηρεάζοντας την λογοτεχνία, την πολεοδομία, την αρχιτεκτονική, την φιλοσοφία, την τέχνη και την επιστήμη. Μέσα από 55 ονόματα φανταστικών πόλεων με γυναικεία ονόματα, ο Καλβίνο αναφέρει το παράδειγμα της Ερσίλιας, μιας πόλης που προσδιορίζεται από ένα πυκνό δίκτυο

κλωστών που χαρτογραφούν τις ανθρώπινες σχέσεις και ανταλλαγές. Οι κάτοικοι αφήνουν κάθε φορά την πόλη και τις κλωστές στα στηρίγματα να δείχνουν αυτό που πραγματοποιήθηκε. Ως εκ τούτου, υπάρχουν πολλές Ερσίλιες και στο παράδειγμα των Πριμαρολίων. Κάθε Σεπτέμβρη, η σταφίδα δημιουργούσε ξανά και ξανά ποικίλες σχέσεις και ανταλλαγές μεταξύ ανθρώπων, επαγγελματιών, αντικειμένων, λιμανιών, πλοίων. Στον 21ο αιώνα, ο οργανισμός Πριμαρόλια ενεργοποιεί μέσα από την σύγχρονη τέχνη και την ιστορική έρευνα αυτό το δίκτυο στον φυσικό και εικονικό χώρο, σε μια εποχή πιο δικτυωμένη από ποτέ. Δεν θα βρει κάποιος στοιχεία για τις πόλεις των πριμαρολίων, καθώς παρά το γεγονός πως βρίσκονται εκεί πραγματικοί και παλλόμενοι οργανισμοί του καθημερινού, κρύβουν εντέχνως την κοινή κλωστή της σταφίδας και των ιστοριών της που τις ενώνει – ομοιάζουν κατά κάποιο τρόπο με τις Αόρατες Πόλεις του Καλβίνο. Η νέα ματιά δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ανάδειξή τους.

Ακολουθώντας τις επιτυχημένες εκθέσεις με αφητηρία τον καρπό (2019) και τις κινητικότητες (2020), το 2021 ο χώρος του κήπου της Χαρτοποιίας υποδέχεται την 3η έκθεση σύγχρονης τέχνης υπό τον τίτλο A Stitch in Time Saves Nine – Μια βελονιά στην ώρα της, με 3 προσκεκλημένους καλλιτέχνες να γεφυρώνουν την ύφανση, το κείμενο, το σώμα, την μνήμη και το ιστορικό αρχείο μέσα από ψηφιακές, επιτελεστικές και ποιητικές παρεμβάσεις. Σε πολλές ενδιαφέρουσες περιπτώσεις στην μεταπολεμική σύγχρονη τέχνη, το ίδιο το κείμενο, η γλώσσα αλλά και οι κλωστές και τα υφαντά αποτέλεσαν ζωτικά στοιχεία του έργου τέχνης. Εφήμερες κειμενικές προβολές και εγκαταστάσεις στον δημόσιο χώρο, ψηφιακή ποίηση, επαυξημένα υφαντά ως αντικείμενα και συμμετοχικές διαδικασίες σε performances έχουν αναδείξει την ποιητική, πολιτική σημασία των λέξεων και νημάτων.

Ένα ταξίδι, μια ιστορία, ένα βήμα, μια βελονιά στην ώρα της μας γλυτώνει από εννιά. Μια βελονιά που έρχεται να αναδείξει την στιγμιαία χειρονομία συνοχής του εδώ και του μακρινού, του παρελθοντικού τραύματος και του μελλοντικού εαυτού, του διαιρεμένου κοινωνικού σώματος ή δύο εποχών. Τα φετινά έργα της Μαρίας Βαρελά, της Μυρτώς Ξανθοπούλου, και του Γιάννη Παππά, με αφητηρία το δυναμικό του πολιτισμού της σταφίδας, αποτελούν μια υπενθύμιση δημιουργίας, δράσης, ενεργοποίησης σε καιρούς πανδημικούς για το σώμα και την σκέψη. Με την ευχή το μήνυμά μας να συνεχίζει να διαπερνά την καρφίτσα σε εποχές-λαβυρίθους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ingold, T. (2007). Lines: A Brief History. London: Routledge.

Jefferies, J. (2018). Ravelling and Unravelling: Myths of Europe, Texts, Textiles and Political Metaphors. Σε Κυρηιανίδου, Ε. (επ.) Weaving Culture in Europe. Αθήνα: Εκδόσεις Νήσος, σελ. 61-73.

Αναγνωστάκης, Μ. (2000). Τα Ποιήματα. 1941-1971. Αθήνα: Εκδόσεις Νεφέλη.

Καλβίνο, Ι. (1972 [2009]). Οι Αόρατες Πόλεις. Μτφ. Χρυσοστομίδης, Α., Αθήνα: Εκδόσεις Καστανιώτης.

Cities of primarolia: Threads, ports and gestures from the future

Bill Psarras

Artist (Dr.), Adjunct Lecturer Department of Performing and Digital Arts, Faculty of Fine Arts, University of Peloponnese

Journeys, stories, human relationships, wanderings, narratives, the most important decisions and revolutions can both link and be linked. They are hyperlinks of meaning, nodes of information, trajectories of experience, knots of cohesion and faith: among them one can find myriads of threads creating a fabric of evolution. The etymological link between ‘text’ and ‘textile’ derives from the Latin <texere> (to weave), and makes apparent a deeper connection between two processes: weaving and writing. British anthropologist Tim Ingold (2007, 69) reminds us that *‘just as the weaver’s shuttle moves back and forth as it lays down the weft, so the writer’s pen moves up and down, leaving a trail of ink behind it’*. Parole (speech) can be woven with various ways, it acquires meaning as a text. It is a text-fabric through words-threads where our thread of thought is being unravelled; it gradually has a spatial quality. Communication can be seen as an ongoing dynamic fabric where all appropriate words-threads are being encoded and decoded. Without doubt, weaving, threads and stitches are processes and objects often used as political metaphors (also Jefferies, 2017, 61-73). Greek poet Manolis Anagnostakis underlined the significance and potential of words by stating in his poem *‘words have to be pinned down as nails, not to be taken away by the wind’* (2000, 159). However, his poetic phrase probably maps out an invisible network of meanings and threads between words.

In this year’s exhibition and festival, the notion of <network> constitutes a start line of artistic creation and re-activation of memory and future potential. Words and threads form conceptual units for journeys, narratives and revolutions. Stories and actions are woven into place and memory. Let us think of European ports where currant was exported. Communication, mobility and exchange – features of primarolia DNA – can be reflected as processes in each one of them. Primarolia ships linked worlds, acted as passing threads from the historical pin; in the same way that nowadays Primarolia cultural organisation aims to link and to be linked with; weaving new initiatives of the local and the global through contemporary art and historical research. Patras, Aigio, London, Amsterdam, Marseille, Trieste, Hamburg, Odessa: cities of primarolia are cities of trade

exchange, culture, extroversion, multiculturalism and ideas.

“In Ersilia, to establish the relationships that sustain the city’s life, the inhabitants stretch strings from the corners of the houses, white, black or grey or black-and-white according to whether they mark a relationship of blood, of trade, authority, agency. When the strings become so numerous that you can no longer pass among them, the inhabitants leave: the houses are dismantled; only the strings and their supports remain [...]”

The internationally acclaimed book of Invisible Cities (1972) by the Italian writer and essayist Italo Calvino, revealed the great significance of cities as networks of experiences, imagination and systems of knowledge and evolution; it has become an emblematic and inspirational text for literature, urban planning, architecture, philosophy, art and science. Through 55 female names for imaginary cities, Calvino mentions the example of Ersilia; a city defined by its complex network of threads that map relationships and exchanges out. Her inhabitants leave every time the city and establish networks as a sign of what Ersilia is. Therefore, one can think of various Ersilias in the exemplary case of primarolia. Every September, currant was creating again and again various links and channels of communication between humans, professions, objects, ports and ships. In the 21st century, Primarolia cultural organisation activates through contemporary art and historical research such networks both in physical and virtual space; part of an era more networked than ever before. One cannot find further information for the cities of primarolia as despite the fact they are there, pulsating organisms into the everyday, they can still hide such common threads of currant and past narratives. In a way, they have more things in common with Calvino’s Invisible Cities. The new and clear way of seeing can set the foundation for their re-activation.

Following the successful art exhibitions based on seed (2019) and mobilities (2020) for 2021, the former garden of Aigio’s paper factory celebrates the 3rd exhibition of contemporary art entitled A stitch in time saves nine, with three new invited artists inspired by weaving, text, body, oral histories and archives through digital, performative and poetic gestures and interventions. In various interesting cases of 20th century conceptual and contemporary art; text, language, threads and textiles can be the work of art itself. Ephemeral text-based projections in public space, digital poetry, hybrid connections between technologically expanded textiles as objects or performances of participatory processes have revealed poetic, political and technological aspects of words and threads.

A journey, a story, a step, a stitch in time saves nine. A stitch able to reveal a fleeting gesture of cohesion between the here and the elsewhere, the past trauma and future self, the divided social body or two different eras. This year the works of Maria Varela, Myrto Xanthopoulou and Yiannis Pappas inspired by the cultural potential of Aigio’s currant history, they all form a more than ever significant reminder of artistic creation, action and reactivation during pandemic times both for body and the mind. I would like to end this text with the wish that our gesture and message will be able to pass the pin in future labyrinth periods.

BIBLIOGRAPHY

- Ingold, T. (2007). Lines: A Brief History. London: Routledge.
- Jefferies, J. (2018). Ravelling and Unravelling: Myths of Europe, Texts, Textiles and Political Metaphors. In Kyprianidou, E. (ed.) Weaving Culture in Europe. Athens: Nisos, pp. 61-73.
- Anagnostakis, M. (2000). Poems. 1941-1971. Athens: Nefeli Publications
- Calvino, I. (1972 [1997]). Invisible Cities. Trans. London: Vintage

Μια βελονιά στην ώρα της

Νάνσυ Χαριτωνίδου

Εικαστικός, Επιμελήτρια εκθέσεων

Κλωστές, βελονιές, υφάσματα, κουμπιά, ψαλίδια, τρύπες και μπαλώματα είναι βιώματα που συνδέονται με τα παιδικά μου χρόνια, από δυο γιαγιάδες που ύφαιναν σε αργαλειό και έραβαν ρούχα στο χέρι και σε ραπτομηχανές. Χρησιμοποιούσα και γω το ράφιμο σαν παιχνίδι, σε κούκλες, καθώς επίσης και σε κεντήματα. Ο τοιχοτάπητας της Μπαγιέ (Bayeux Tapestry), μια ταπισερί του μεσαίωνα με σκηνές από μια σπουδαία Αγγλοσαξονική ήττα έναντι των Νορμανδών κοσμούσε τον τοίχο του σαλονιού μας (ένα αντίγραφο κεντημένο από την μητέρα μου). Αργότερα ως ενήλικας εντόπισα σε βιβλία την αξία αυτού που θαύμαζα στο σπίτι σαν παιδί. Είναι ενδιαφέρουσα η μελέτη της έννοιας της λέξης κείμενο - text στα αγγλικά. Προέρχεται από το λατινικό texere, το οποίο φανερώνει την ύφανση, την κλώση, την νηματοουργία. Το κείμενο, οι λέξεις μετατρέπονται σε κλωστές, τα ταξίδια σε αφηγήσεις και ο κόσμος ένας ιστός ιστοριών, δικτύων, συνδέσεων. *«Ίσως τα δάκτυλα μπορέσουν να βρουν το νήμα μιας λέξης»*, όπως σημειώνει και ο Βρεττάκος. *«Η σκέψη είναι μια κλωστή και ο αφηγητής συνθέτει ιστορίες – όμως ο πραγματικός παραμυθάς, ο ποιητής, είναι ένας υφαντής»*, όπως αναφέρει και ο Bringhurst. Χωρίς αμφιβολία, η ελληνική λέξη για το <κείμενο> έχει μια διαφορετική ετυμολογία (κείμενο > κείμαι) σε αντίθεση με την Ομηρική ραψωδία

(προερχόμενη από το ράπτω + ωδή) που δημιούργησε τα έπη κεντώντας τις λέξεις. Η τέχνη του λεκτικού γεφυρώνεται με το υφασμένο, το εργόχειρο, το απτικό· όπως η Πηνελόπη έπλεκε λέξεις και νήματα στο υφαντό της υπομονής και της επιμονής. Κεντώντας, εκπαιδεύεται κανείς. Και δη, κεντώντας ή μπαλώνοντας κάτι στην ώρα του. Ότι και αν καταφέρει κανείς στην ώρα του, παλεύοντάς το, διορθώνοντάς το, ώστε να μην διαλυθεί, κερδίζει μακράν. *«Όσα φέρνει η ώρα, δεν τα φέρνει ο χρόνος»*, λέει μια παροιμία. Καλύτερα να προλαμβάνεις παρά να διορθώνεις, μεταφράζοντας το <a stitch in time saves nine>, σύμφωνα με παροιμία Αγγλικής ή Γαλλικής προέλευσης από το 1700 (*μάλλον 2008/1732). Αυτή η βελονιά λοιπόν, προλαμβάνει όλες τις άλλες εφόσον πραγματοποιηθεί εκείνη τη σωστή στιγμή. Ο καιρός, η ευκαιρία είναι εκεί και περιμένουν να γραπωθούν. Πλέκοντας τα παραπάνω στην ιστορία τούτης της χώρας, η οποία φέτος γιορτάζει τα 200 χρόνια από το ιστορικό 1821, θα μπορούσαμε να καταλήξουμε στο ότι αυτή η βελονιά στην ώρα της, η απόφαση για επανάσταση, ανεξάρτητα από το πως πάρηκε και πού, έφερε τα αποτελέσματα και τις ελευθερίες των επόμενων ετών, των επόμενων γενεών.

Οι καλλιτέχνες της φετινής έκθεσης Μια βελονιά στην ώρα της, κλήθηκαν να δουλέψουν και να δημιουργήσουν καινούρια έργα πάνω στο θέμα της κλωστής, της λέξης, του ιστού που δημιουργεί ιστορίες και συνδέει δίκτυα. Ο τόπος του Αιγίου με ιστορία χιλιάδων ετών αποτελεί έναν χάρτη περιήγησης και έμπνευσης για τους προσκεκλημένους καλλιτέχνες Μαρία Βαρελά, Μυρτώ Ξανθοπούλου και Γιάννη Παππά. Εμπνέονται και δημιουργούν από την σύγχρονη ιστορία της πόλης και πιο συγκεκριμένα των τελευταίων δύο αιώνων, που τους αφηγούμαστε στις επισκέψεις τους (είτε φυσικές είτε διαδικτυακές). Εφορμούν από δυο απλά, καθημερινά υλικά και προϊόντα του τόπου αυτού: της ιστορίας της φημισμένης σταφίδας αλλά και της αρχαιολογίας του χαρτιού που παράγονταν στην πόλη. Ο κήπος της παλιάς Χαρτοποιίας στον οποίο φιλοξενείται φέτος η έκθεση, στην καρδιά του ιστορικού λιμανιού, δίνει το έναυσμα για μια σειρά έργων που αποτυπώνουν δυναμικά σύμβολα του τοπίου και του τόπου. Η Βαρελά με την έρευνα αρχείου, ξετυλίγει το κουβάρι της τοπικής ιστορίας μέσα από το ιστορικό αρχείο του Σωματείου Σταφιδεργατριών Αιγίου Η Αλληλοβοήθεια. Δημιουργεί μοτίβα όπου εικόνες και γεγονότα πλέκονται μέσω της πρακτικής της χαρτούφαντικής. Η Ξανθοπούλου έχοντας ως αφητηρία τα εφήμερα υλικά τα οποία σχετίζονται με τον υπαίθριο χώρο της χαρτοποιίας και του κήπου, σηκώνει λέξεις στο χώρο, τις οποίες πλέκει με τις σκέψεις της σε φανταστικά γράμματα εργόχειρα. Ο Παππάς μέσα από την έρευνα και ανασύνθεση τυχαίων αντικειμένων (objet trouenè) αλλά και μέσα από την επιστήμη της συντήρησης υφασμάτων, της ιστορίας της τέχνης και της φιλοσοφίας αναδεικνύει το μοναδικό της ίνας, της μιας κλωστής σε ενθύμιο· ιστορικό, επαναστατικό, αισθητικό.

Ξετυλίγοντας τον χάρτη παρατηρούμε μια γεωμορφολογική απεικόνιση του κόσμου μας· και ονειρευόμαστε. Αναδημιουργούμε ιστορίες του τόπου από το παρελθόν με τα περίφημα πριμαρόλια, ταξιδεύουμε από λιμάνι σε λιμάνι. Βάζουμε τον χάρτη στο τραπέζι και ενώνουμε τα σημεία με πινέζες και κλωστές, ενώνουμε πόλεις από διαφορετικές χώρες, ενώνουμε λιμάνια και γνέθουμε ταξίδια και δίκτυα· ιστορικά, πολιτισμικά, ανθρώπινα.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Bringhurst, R. (1996). The elements of typographic style. Hartley & Marks Inc.
- Fuller, T. (Ed.). (2008/1732). Gnomologia: A Collection of the Proverbs, Maxims and Adages That Inspired Benjamin Franklin and Poor Richard's Almanack. Levenger Press
- Βρεττάκος, Ν., Το Άγραφον, από την συλλογή Διάλογος με τον Κόσμο.

A stitch in time saves nine

Nansy Charitonidou

Artist, Curator

Threads, stitches, fabrics, buttons, scissors, holes and mending: these are experiences connected to my childhood, to my two grandmothers weaving on the loom and sewing clothes by hand and in the sewing machine. Sewing was a game, stitching together dolls and embroidering pieces of fabric. The Bayeux Tapestry, a medieval tapestry embroidered with scenes from the conquest of England by the Norman William the Conqueror in 1066, decorated our living room wall - it was a copy embroidered by my mother. Later on, as an adult I found in books the value of what I admired at home as a child.

The study of the history of the word text is of considerable interest: originating from the Latin texere, which reveals the acts of weaving, threading, braiding, it is also very similar in many European languages: texte in French, texto in Spanish, testo in Italian, tekst in Norwegian, Estonian and Polish. Texts and words are turned into threads, travels into narratives and the world becomes a web of stories, networks, connections. *“Perhaps the fingers will manage to find the thread of a word”* as the Greek poet Vrettakos notes. *“Thought is a thread, and the raconteur is a spinner of yarns – but the true storyteller, the poet, is a weaver”* Bringhurst agrees. Of course, the Greek word for text has a completely different etymology (keimeno >> keimai= to lie down) but the Homeric rhapsode (derived from raptein (to sew) + ode) sewed together the epics with their verbal stitches.

It is thus that wordsmithing is linked to the woven, the needlecraft, the tactile, as Penelope wove together words and threads in her loom of patience and tenacity.

By the act of embroidery, one acquires an education. Even more so, by embroidering or mending something as and when it needs it. Whatever it is that one manages to complete on time, through struggles and corrections, keeping it from breaking apart, is always a win. This is the meaning of the English proverb 'A stitch in time saves nine', possibly first appearing in written form in the 1700s in Benjamin Franklin and Poor Richard's Almanack: it's better to prevent than to mend. That first stitch then prevents all the others, provided it happens at the right time. The chance, the opportunity, the right time are there waiting to be grasped. By interweaving all the above to the history of this country, which this year celebrates its bicentennial since the war of Independence in 1821, we conclude that this stitch in time, that decision to revolt, irrespective of where it was made and how, brought about the results and the liberties of the following years, the following generations.

The invited artists of this year's exhibition A stitch in time saves nine were called upon to work and create new pieces of art on the topics of threads, words and the web which makes up stories and connects networks. Aigio as a place with more than a thousand years of history becomes a map of exploration and inspiration for the invited artists Maria Varela, Myrto Xanthopoulou and Yiannis Pappas. They make their creations inspired by the town's contemporary history, and particularly that of the last two centuries, we recount them during their visits (either in person or remotely). The artists take as their starting point two simple, everyday ingredients and products of this town: the history of the famous currant but also the archaeology of the paper once produced here. The garden of the old Paper factory, where the exhibition is hosted this year, laying at the heart of the historic port, offers the initiative for a series of works which strongly depict symbols of the landscape and the town. Varela by conducting archival research has unwound the thread of local history through her findings at the historical archive of the Women Currant Workers Union 'Allilovoitheia' (Literally: Helping each other) in Aigio. Varela creates motifs in which images and events are woven together through the practice of paper weaving. Xanthopoulou, taking ephemeral items related to the outdoor grounds of the Paper factory and the garden as a starting point, lifts words into space which she then interweaves with her thoughts in imaginary letter needlework. Pappas, through the research and re-composition of random objects (objets trouvés) but also through the science of textile preservation, art history and philosophy reveals the uniqueness of an individual fibre, of a single thread as a historical, revolutionary and aesthetic memento.

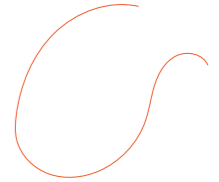
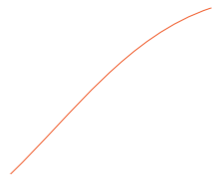
While unravelling the map we observe a geomorphological depiction of our world which makes us dream. We recreate stories of this place from the past and alongside the famous prima-olia ships we travel from port to port. We place the map on the table and join the points with pins and threads, uniting cities in different countries and different ports. We interweave these travels with historical, cultural and human networks.

REFERENCES

Bringhurst, R. (1996). The elements of typographic style. Hartley & Marks Inc.

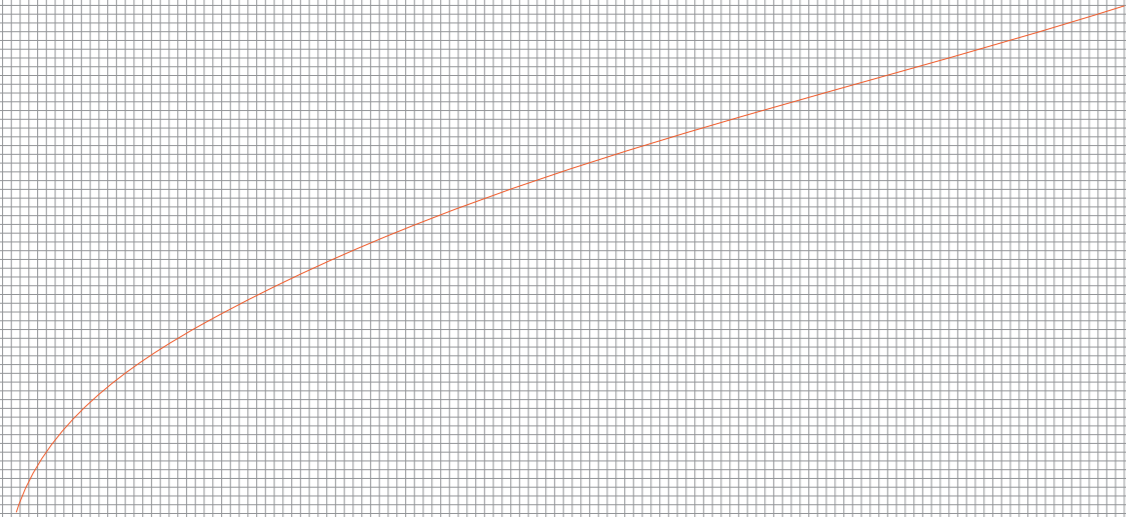
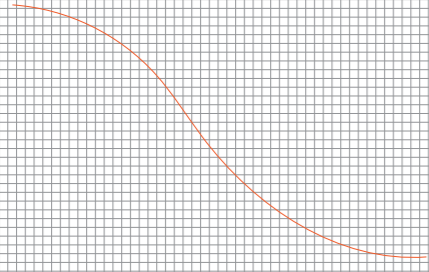
Fuller, T. (Ed.). (2008/1732). Gnomologia: A Collection of the Proverbs, Maxims and Adages That Inspired Benjamin Franklin and Poor Richard's Almanack. Levensger Press

Vrettakos, N. Το Άγγραφον, [The unwritten] from the collection Dialogue with the World.

ἔργα

artworks

ΜΑΡΙΑ ΒΑΡΕΛΑ _____ ΜΑΡΙΑ VARELA

Τίτλος: _____ **Συναδέλφισσες**
Περιγραφή έργου: _____ υφαντό από χαρτί
Διαστάσεις: _____ 70cm x 130cm
Έτος: _____ 2021

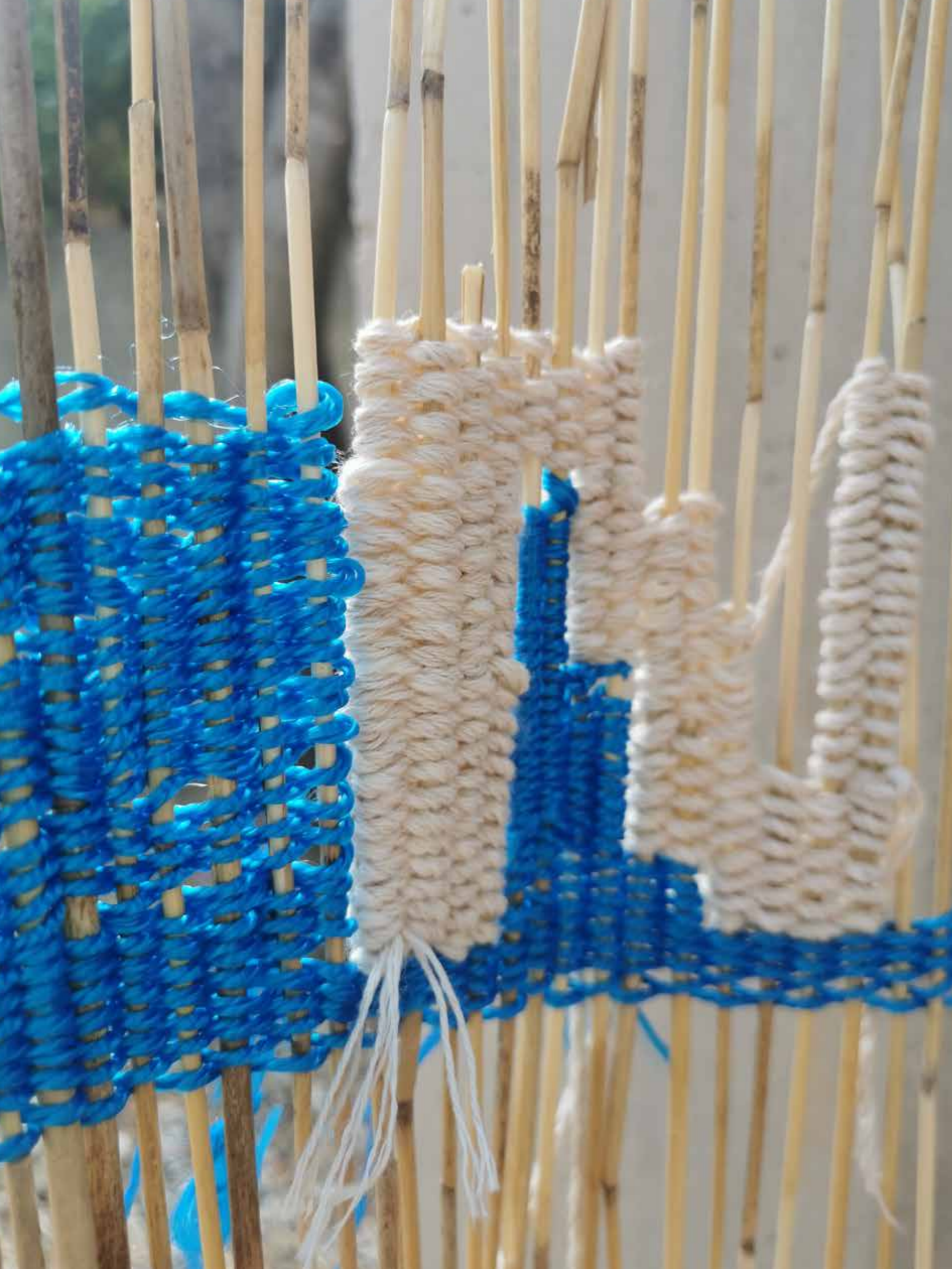
Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Στις αρχές του 20ου αιώνα εμφανίζεται η περίοδος της βιομηχανικής ανόρθωσης ενώ παράλληλα αρχίζει να διαμορφώνεται το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα. Συλλογικά υποκείμενα εμφανίζονται όπως το Σωματείο Σταφιδεργατριών Αιγίου "Η Αλληλοβοήθεια", με σκοπό την προστασία των οικονομικών και επαγγελματικών συμφερόντων των εργατριών. Για τη δημιουργία του έργου χρησιμοποιήθηκαν αρχεία του Σωματίου όπως το μητρώο εγγραφών των μελών, τα πρακτικά συνελεύσεων, η αλληλογραφία με το Υπουργείο Εργασίας, τα ψηφοδέλτια εκλογών, οι πίνακες αρχαιρεσίας, οι καταστάσεις ημερομισθίων, ακόμα και καταστάσεις με τα δακτυλικά αποτυπώματα των εργατριών αντί των υπογραφών τους. Η Αλληλοβοήθεια καθίσταται ορατή ως ένα δίκτυο εργαζόμενων γυναικών. Οι υποθέσεις που αρχειοθετήθηκαν αποτελούν τεκμήρια μιας κοινωνικής αναγκαιότητας της οποίας η καταγραφή δημιουργεί μοτίβα. Το έργο επανεξετάζει τα μοτίβα και τις διαπλοκές αυτών, χρησιμοποιώντας την πρακτική της χαρτούφαντικής. Η υφαντική συνδέθηκε με την αγνότητα των γυναικών και την αποστειρωμένη οικιακή εργασία, σε αντίθεση με τη σκληρότητα και τους κινδύνους του "έξω" κόσμου της εργασίας. Το έργο ενώ αναδιπλώνει τις ιστορίες των γυναικών που υπήρξαν μέλη του σωματίου, ξεδιπλώνει μια αφήγηση συνείδησης του φύλου.

Title: _____ **Union stewardettes**
Description: _____ paper textile
Dimensions: _____ 70cm x 130cm
Year: _____ 2021

Courtesy of the artist ©

In the beginning of the 20th century there was a period of industrial rise and labour movement in Greece. Trade unions were activated such as the Women Currant Workers Union Allilovoitheia in Aigio, which focused on the protection of their financial and professional rights of their female workers. In this current work, Varela used historical archives of the this particular union such as members' records, proceedings of union gatherings, correspondence with the Ministry of Labour, voting ballots, election lists, wage lists or other material with workers fingerprints instead of signatures. The Allilovoitheia Union can be seen as a network of working women. Cases which were saved and archived constitute documents of a dynamic social activity of which various patterns can be revealed. The work explores such patterns and deeper knots through the process of paper weaving. Weaving was often linked to the purity of women and the safeness of indoor labour in contrast with the roughness and dangers of the labour world out there. The current work folds back their stories while unfolding a gendered narrative of those women in WCW Union Allilovoitheia.

ΜΥΡΤΩ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ _____ ΜΥΡΤΟ ΧΑΝΤΗΟΡΟΥΛΟΥ

Τίτλος: _____ **Γράμμα στον φοίνικα**

Περιγραφή έργου: _____ εγκατάσταση μικτής τεχνικής, καλάμια, γύψος, διάφοροι σπάγκοι, πλαστικά ρετάλια

Διαστάσεις: _____ μεταβλητές

Έτος: _____ 2021

Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Το εργοστάσιο χαρτοποιίας σταμάτησε τη λειτουργία του το 1991. Η παραγωγή του χαρτιού, της κατεξοχήν επιφάνειας γραφής, έπαψε. Τα γράμματα, τα δελτία και τα φύλλα σκόρπισαν, οι φοίνικες έμειναν μόνοι στον κήπο. Το περιβάλλον του εργοστασίου πάλλεται από τις λέξεις και τις σιωπές της πρότερης ζωής του. Η εγκατάσταση «γράμμα στον φοίνικα» έρχεται να προστεθεί στην φυσική και αρχιτεκτονική χλωρίδα του κήπου. Πρόκειται για μια σειρά γλυπτικών κατασκευών-πλεγμάτων από καλάμια, γύψο, και σπάγκους. Μοιάζουν με καλαμωτές και εργόχειρα, αυτοσχέδιες απόπειρες υπαιθριών αρχιτεκτονημάτων, αποσπάσματα από φανταστικές καντίνες και εποχιακά σκίαστρα. Ταυτόχρονα είναι φορείς μιας απεύθυνσης. Η πλέξη αφενός συγκρατεί τις κατασκευές αφετέρου σχηματίζει γράμματα, λέξεις και μηνύματα. Λέξεις τόσο κοινές και ασήμαντες όσο το εφήμερο της κατασκευής τους. Λέξεις που πίσω τους κρύβονται άλλες λέξεις, πεταμένες λέξεις, λέξεις λύτρωσης, χιλιάδες κόμποι και πλέξεις που δεν έγιναν ποτέ λέξεις. Τα έργα είναι διαλογισμοί του φευγαλέου λόγου, χειρονομίες για τη βία και την αποδοχή του πεπερασμένου, παραπήγματα χαράς, εγκατάλειψης και αναμονής στον έρημο κήπο. Κάτω από τους φοίνικες.

Title: _____ **Letter to the palm tree**

Description: _____ mixed media installation, reeds, ropes, plastics, plaster

Dimensions: _____ variable

Year: _____ 2021

Courtesy of the artist ©

The paper factory closed down in 1991, quitting the production of the fundamental writing surface. Letters, bulletins and leaves scattered, the palm trees were left alone in the garden. The factory vibrates with the words and the silences of its former life. The installation letter to the palm tree will temporarily become part of the natural and architectural flora of the garden. It is a series of constructions/weavings handcrafted with fine reeds, ropes and plaster. They are like improvised attempts at outdoor architecture, excerpts of seasonal canteens and sunshades. They are also carriers of messages they address. Weaving keeps the structures from falling apart, but it also forms letters, words. Words that are as common and insignificant as their form is ephemeral. Words that carry other words, wasted words, words of salvation, a thousand knots that never became words. The installation is a meditation on fleeting words, a gesture on the violence and acceptance of the finite, shacks of joy, neglect and anticipation in the lonely garden. Under the palm trees.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΠΑΣ _____ YIANNIS PAPPAS

Τίτλος: _____ **Relics**
Περιγραφή έργου: _____ εγκατάσταση μικτής τεχνικής, πολυεστέρας, μεταξωτές ίνες, μελαμίνη, Tyvek, Plexiglas
Διαστάσεις: _____ 120 x 100 x 30 cm
Έτος: _____ 2021

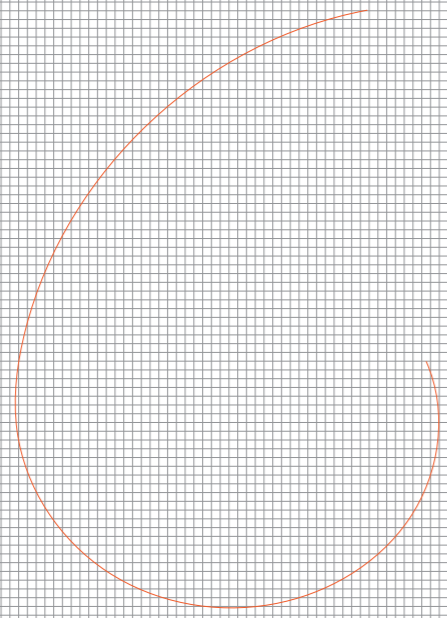
Με την ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη ©

Ο Γιάννης Παππάς 'εμπλέκει' και εκθέτει αντικείμενα (objets trouvés) που φέρουν ελάχιστες πληροφορίες για τα ίδια ως κειμήλια. Χρησιμοποιώντας την επιστήμη της συντήρησης υφάσματος και της μουσειολογίας, διασώζει μάρτυρες υφάσματος/σημαίων σε μη υφασμένες μεμβράνες, αναδεικνύοντας την πρωταρχική σημαντικότητα και διαφοροποίηση της έκαστης ίνας. Εμπνεόμενος από κείμενα των Deleuze - Guattari, στερεώνει νομαδικές γραμμές / νήματα φυγής σε φανταστικό κάναβο, κατασκευάζοντας σε μια νέα επιφάνεια το ελάχιστο πραγματικό. Ανασυνθέτει ιδέες, έννοιες και θεματικές από τη φιλοσοφία και την τέχνη. Αυτά τα στερεωμένα νήματα φυγής ως νομαδικές γραμμές, αποτελούν την κατεξοχήν δημιουργική δύναμη του κοινωνικού και πολιτικού γίγνεσθαι, που λειτουργούν ως μια αφετηρία κάθε σχετικής απεδαφοποίησης (deterritorialisation) ή επανεδαφοποίησης (reterritorialisation). Τα εν λόγω 'κειμήλια' παραπέμπουν στο λευκό των επαναστατικών σημαίων, φωτισμένων ή περιθωριοποιημένων παρελθόντων που θεωρούνται πολύτιμα λόγω της ιστορικής ή συναισθηματικής τους αξίας.

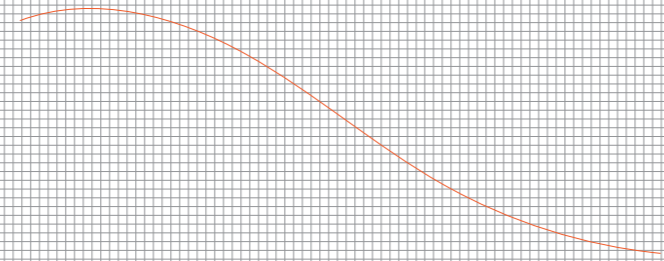
Title: _____ **Relics**
Description: _____ mixed media installation, polyester, silk threads, Tyvek, Plexiglas, laminate
Dimensions: _____ 120 x 100 x 30 cm
Year: _____ 2021

Courtesy of the artist ©

Yiannis Pappas combines and exhibits objects (objets trouvés) that carry minimal information about themselves as artefacts. By using the sciences of textile preservation and museology, he rescues textile/flag testimonials on unwoven membranes, showcasing the fundamental significance and differentiation of each fibre. Inspired by texts of Deleuze - Guattari, Pappas fixes nomadic lines / threads of escape on an imaginary frame, constructing the infinitesimal real on a new surface. He re-composes ideas, concepts and themes taken from philosophy and art. These fixed escape threads as nomadic lines are the ultimate creative power of the social and political scheme of things, which function as the starting point for each relevant deterritorialisation or reterritorialisation. The artefacts in question are reminiscent of the white colour of revolutionary flags, of highlighted or marginalised pasts which are considered valuable due to their historical or emotional value.

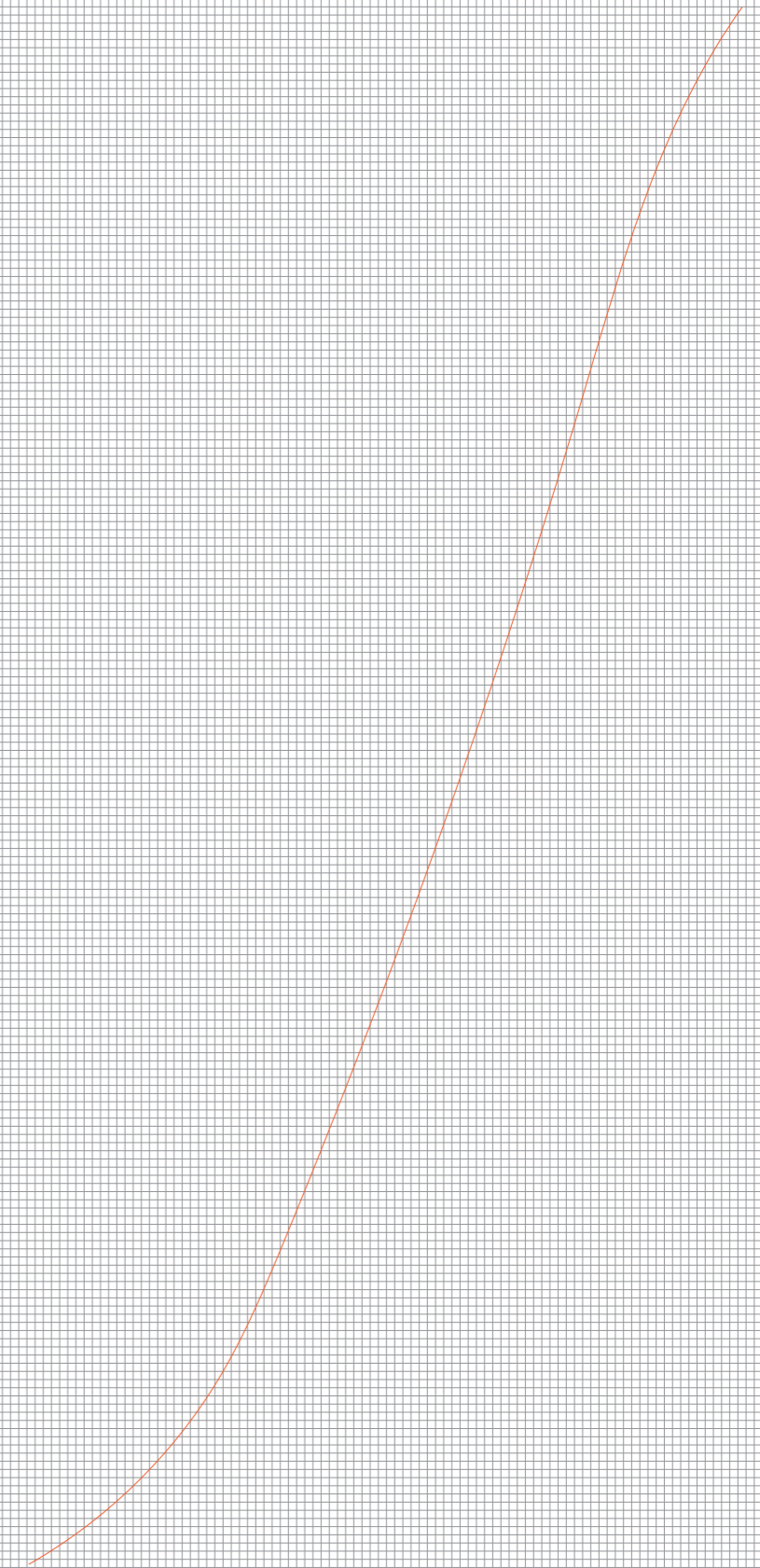
βιογραφικά

καλλιτεχνών

x

artists

bios

MARIA ΒΑΡΕΛΑ

MARIA VARELA

Η Μαρία Βαρελά (1984) εστιάζει στις δημιουργικές εφαρμογές των νέων τεχνολογιών, την υφαντική οπτικοποίηση δεδομένων και τη παραγωγή σε συνεργασία με κοινότητες γυναικών. Πειραματίζεται με τρόπους που το αρχαικό γεγονός μεταγράφεται από το ψηφιακό περιβάλλον στο φυσικό κόσμο. Δημιουργεί ψηφιακά και φυσικά αντικείμενα, συστήματα, περιβάλλοντα και εκδηλώσεις διερευνώντας έννοιες όπως η ταυτότητα, η μνήμη, η παράδοση και οι κατασκευές αυτών. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε μουσεία σύγχρονης Τέχνης όπως το ΕΜΣΤ στην Αθήνα, το Bozar στις Βρυξέλλες και το ΤΜοFA στη Ταϊβάν, καθώς και σε εκθέσεις όπως Festival de Arte Contemporânea Sesc_Videobrasill στο Σάο Πάολο, Media Art Biennale στο Βρότσλαβ, Siggraph στο Βαγκούβερ, Transmediale στο Βερολίνο, ISWC στο Seattle, Piksel στο Μπέργκεν, Amber στην Κωνσταντινούπολη, Εικαστικοί Διάλογοι - Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών στην Αθήνα κ.α. Το 2021 βραβεύτηκε με το Selected Award του μουσείου σύγχρονης τέχνης της Ταοϋαν στη Ταϊβάν. Έχει σπουδάσει Καλές Τέχνες (Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων) με μεταπτυχιακές σπουδές στα Διαδραστικά Μέσα στο Goldsmiths University of London. (εκκρεμεί)

Maria Varela (1984) is a media artist with her focus on creative technologies, data visualisation through weaving and conducting workshops. She explores how archives can be transcribed from digital to physical worlds. Maria creates digital and physical artefacts, systems, environments and live events in which concepts such as identity, memory, tradition and folklore are explored. She has presented her work in several exhibitions in Greece and abroad, in museums such as EMST (National Museum of Contemporary Art) in Athens and Bozar in Brussels as well as across art festivals such as Festival de Arte Contemporânea Sesc Videobrasill (Sao Paolo), Media Art Biennale in Wroclaw, Siggraph in Vancouver, Transmediale in Berlin, ISWC in Seattle, Piksel in Bergen, Amber in Istanbul, Visual Dialogues 2013 Onassis Cultural Center and more. On 2021, she was awarded with the Selected Award of the Museum of Contemporary Art of Taoyuan in Taiwan. She holds a BA in Fine Arts (University of Ioannina) and an MA in Interactive Media from Goldsmiths University of London. (εκκρεμεί)

Website: <https://maria-varela.com/>

ΜΥΡΤΩ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

MYRTO XANTHOPOULOU

Η Μυρτώ Ξανθοπούλου γεννήθηκε στο Ελσίνκι το 1981. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Τα έργα της χαρακτηρίζονται από τη χρήση καθημερινών, συχνά ευτελών υλικών, το χειρωνακτικό στοιχείο, και τον γραπτό λόγο. Πρόκειται για εγκαταστάσεις, σχέδια και κατασκευές που επιχειρούν να αρθρώσουν μια ποιητική του ασήμαντου και του οικείου, του ασήκωτου και του ασόβαρου. Το 2020 παρουσίασε την τέταρτη ατομική της έκθεση στην Αθήνα, με τίτλο ΜΠΟΥΦΑΝ, ενώ έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, σε μουσεία, γκαλερί και ανεξάρτητους καλλιτεχνικούς χώρους. Έχει σπουδάσει στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (ΑΣΚΤ) και Ιστορία Τέχνης στο Deree College. (εκκρεμεί)

Myrto Xanthopoulou was born in Helsinki in 1981. She lives and works in Athens. Her practice is characterised by the use of everyday materials, handicraft and text. Her works, whether they are installations, sculptures or drawings, attempt to articulate a poetic of the ordinary and the intimate, the unbearable and the silly. In 2020 she presented her fourth solo show in Athens, titled ΜΠΟΥΦΑΝ, and she has participated in various exhibitions in Greece and abroad, at museums, galleries and independent art spaces. She has studied at the Athens School of Fine Arts and History of Art at the Deree College. (εκκρεμεί)

Website: <https://www.myrtoxanthopoulou.com/>

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

YIANNIS PAPPAS

Ο Γιάννης Παππάς (1978) σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (ΑΣΚΤ) και στην συνέχεια στο Πανεπιστήμιο Τεχνών Βερολίνου (UdK). Υπότροφος της Ακαδημίας Αθηνών και βραβευμένος από το ΙΚΥ αποφοίτησε το επιστημονικό και καλλιτεχνικό μεταπτυχιακό πρόγραμμα Space Strategies της Ακαδημίας Τεχνών Βερολίνου KHB Weißensee με επικέντρωση στην Ανθρωπολογία και την τέχνη της Performance. Το εικαστικό του λεξιλόγιο αρθρώνεται μέσα από ένα ευρύ και πλούσιο πεδίο εκφραστικών μέσων όπως το video, η φωτογραφία, η περφόρμανς και οι εγκαταστάσεις που

στο σύνολό τους φέρουν τα ίχνη των ανθρωπολογικών και φαινομενολογικών του προσεγγίσεων. Έργα του έχουν παρουσιαστεί στην Ευρώπη, Ασία, Μέση Ανατολή, Ν. και Β. Αμερική (Venice Biennale of Architecture 2018, Bangkok Art Biennale 2018, Athens Biennale 2016, 7th Berlin Biennale) με θετικές αναφορές στον διεθνή τύπο (CNN, New York Times, Artnet, Art Forum, The Calvet Journal, Yatzer, Bloomberg Television, Sky Arts κ.α) Ο Γιάννης Παππάς γεννήθηκε στην Πάτμο, ζει και εργάζεται στο Βερολίνο.

Yiannis Pappas (1978) studied at the Athens School of Fine Arts and at the University of the Arts in Berlin (UdK). Awarded by the Academy of Athens and by the Greek State Scholarship Foundation (IKY) he completed the artistic and scientific MA "Space Strategies" at the Academy of Arts Weißensee in Berlin. His resonant and visual language includes video work, photography, performative, and installative practices, all of which bear the signs of Pappas' anthropological and phenomenological approach toward his subjects. He exhibited internationally through Europe, Asia, Middle East, South and North America (Venice Biennale of Architecture 2018, Bangkok Art Biennale 2018, Athens Biennale 2016, 7th Berlin Biennale and more) while he attracted the attention of the worldwide press (CNN, New York Times, Artnet, Art Forum, The Calvet Journal, Yatzer, Bloomberg Television, Sky Arts and more). Yiannis was born on the island of Patmos; he lives and works in Berlin.

Website: www.yiannisppapas.com

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

Ο κατάλογος αυτός εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 2021 από τον οργανισμό Πριμαρόλια για την έκθεση σύγχρονης τέχνης A stitch in time saves nine - Μια βελονιά στην ώρα της, σε συν-επιμέλεια των Νάνσυ Χαριτωνίδου και Βασίλη Ψαρρά, στο Αίγιο, του 3ου Φεστιβάλ Πριμαρόλια με τίτλο Δίκτυα. Οι φωτογραφίες των έργων καθώς και τα κείμενα των προσκεκλημένων συγγραφέων αποτελούν ευγενική παραχώρηση των δημιουργών οι οποίοι διατηρούν τα πνευματικά δικαιώματα.

Εκτύπωση: Ταχύτυπο, Πάτρα, Σεπτέμβριος 2021
Αριθμός αντιτύπων: 300

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ 2021

Ο οργανισμός Πριμαρόλια, ο Δήμος Αιγιάλειας και η ΔΗ.Κ.ΕΠ.Α., υλοποιώντας τον σχεδιασμό του πρώτου για την ανάδειξη της ιστορίας και του πολιτισμού της μαύρης σταφίδας, διοργάνωσαν το 3ο Φεστιβάλ Πριμαρόλια Δίκτυα/Networks, 25/9 - 3/10/2021 στον πρώην κήπο της Χαρτοποιίας Αιγίου. Τα πνευματικά δικαιώματα, η σύλληψη της ιδέας του φεστιβάλ και της έκθεσης, καθώς και ο συντονισμός και καλλιτεχνική δ/ση του εγχειρήματος ανήκουν αποκλειστικά στον οργανισμό Πριμαρόλια ©

ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΠΡΙΜΑΡΟΛΙΑ ΑΜΚΕ

Σωτήρης Μπόλης Γενική Διεύθυνση - Διεύθυνση φεστιβάλ
Παναγιώτης Αγγελόπουλος Ιστορική έρευνα και τεκμηρίωση
Γιάννης Παπαγιαννόπουλος Δικτύωση και ανάπτυξη
Δημήτρης Κωστόπουλος Γραφιστικός σχεδιασμός και οπτική επικοινωνία
Βασίλης Ψαρράς Καλλιτεχνική Διεύθυνση φεστιβάλ και έκθεσης
Νάνσυ Χαριτωνίδου Επιμέλεια εκθέσεων και εκπαιδευτικών προγραμμάτων
Σόφη Μουτάφη Συντονισμός διατομεακών έργων πολιτισμού του φορέα

ADDITIONAL CATALOGUE INFO

The current catalogue was curated, printed and published by Primarolia organisation, September 2021 for the exhibition of contemporary art entitled A stitch in time saves nine, co-curated by Nansy Charitonidou and Bill Psarras; part of the Primarolia Festival 2021 Networks. All artwork images and catalogue texts are original creations, kindly provided by all invited artists and academics, who also hold the copyrights ©.

Printing: Tachytypo, Patras, September 2021
Printed copies: 300

INSTITUTIONAL PARTNERS OF PRIMAROLIA FESTIVAL 2021

Primarolia organisation (NPCC), the Municipality of Aigialeia and DI.K.E.P.A. are collaborators towards the implementation of Primarolia organisation's project which focuses on the historical and cultural impact of the Corinthian currant, organising the 3rd Primarolia Festival 'Networks' 25/9 - 3/10/2021 at the former garden of the Old Paper Factory in Aigio. Festival and exhibition copyright and concept as well as the general coordination of the project belongs exclusively to the organising and curatorial team of Primarolia ©.

PRIMAROLIA BOARD OF MEMBERS

Sotiris Bolis Founder - Festival General Direction
Panagiotis Angelopoulos Historical research and documentation
Yiannis Papagiannopoulos Networking and development
Dimitris Kostopoulos Graphic design and visual communication
Bill Psarras Art direction of festival and art exhibition
Nansy Charitonidou Exhibition curator / educational programs coordinator
Sofi Moutafi Cultural projects coordinator for Primarolia organisation

www.primarolia.com

© 2021 οργανισμός Πριμαρόλια © 2021 Primarolia organisation

x

